

QUIETUD

Com recala en el fons de l'entrellat,
el perfum ardent del camp solitari
i com desprèn l'hàlit del verd camperol
aroma subtil d'arbre centenari !

Què harmonioses i fondes són les veus,
amb els ritmes tan frondosos dels ramatges,
aquell dia que bufant el vent airós,
arrabassen els secrets dels vells boscatges.

Rialler sol, en teba matinada,
quan esclata amb espines d'or molt viu
escalfa la suor de les gelades
i madura les grenyals a ple d'estiu.

Serena quietud, foc de rosella,
suau emoció, paratges de fred viu,
allà on els ocells i les quimeres
en fan el refugi dels seus nius.

On l'ànima assoleix els seus afanys,
mitiga dins un ombra emocions,
el cor, ple d'esperança i sospirant,
com brusquina va plorant les afficcions.

Oh Natura, color mel del dematí!
ta dolçor fa anys que la tastàrem;
sabent que serenor sols és gaudir
per què dels nostres camps ens allunyàrem?